

Ірина Шувалова

Вірші

***

і стрімка ж ця ріка молока між сліпих ліхтарів
хто шукав тебе днем із вогнем той давно погорів
хто свистав тобі з кручі язик прикусив і замовк
хай деінде і вовк тобі пес нині ж пес тобі вовк

нині ж коси завітчуй росою свинцем чабрецем
брат лежить під лозою з задертим до неба лицем
брат лежить під лозою і дивиться в небо. пусте
відступи із косою хай крізь нього трава проросте

гайда в коло соколи здвигаймо слова кам'яні
лиймо олово в горло лишень не мені не мені
язики відтинаймо звільняймо від них голоси

між двох тиш і двох сутеней так мене ріко неси

***

вже дзвенить павутиння на сполох – війна війна.
комашня із зухвалим писком штурмує вікна.
що було в цьому світі німого простого літнього,
ще живе, досі тут, але стоншується щодня.

ніби вітрові тільки й діла, що їсти цвіт,
наче всі стихії змовились і взялися
руйнувати крихку фортецю живого листя,
парашути насіння підштовхуючи в політ.

наче все тільки й має сил, що лягти у ґрунт,
тільки спати, спати – знати свій час і місце,
знати м'якість землі і її неосяжну місткість.
а не знаєш – не смійся, бо жорнами перетруть.

це атака – щораз підступна, щоразу в пах,
по найтонших стеблах – та що там: ще по бруньках,
по живому, яке живе зі страху не жити.

подивись, це іде війна проти білих квітів.
тут полеглих ховають в кривавих м'яких плодах.

ЛОВИ

сонце співає довге протяжне «ла»
сонце полює на оленів на горбах
серце оленяче мертво холоне з ляку

паші пашать у захеканих гончаків
через яри западини рівчаки
в смерть заганяють здобич ротаті маки

літо це лови лови лети лети
оленю-неборако чи знаєш ти
що за прекрасний лик має твій убивець?

як напинають руки гарячий лук?
піна погоні спалює перса лук
бронза тече струмками з монгольських вилиць

мить виростання з нитки у тятиву
плоть металева пнеться у плоть живу
круглий тремтливий світ добіга зеніту

колесо пісні котиться сипле жар
тіло з душею сходяться на ножах
ребра замісять древками древні міти

літо це гибель гибель пора падінь
вихои ніг спіткнулись об власну тінь
біль розпростав обійми розкинув шатра

трави розправив перестелив шовки
око вогненне мружить стрілець меткий
бачиш тобі пасують криваві шати

сонце співає лунко співає «ла»
в омахах кучерів звихрена голова
стана стебло сталеве стило і ступор

трупом у трави ляжеш во славу дня
оленю тінь від сонця наздоганяй
доки п'ятьма батіжком не хльосне по крупу

***

ось він підступний крадій зі шнурком шовковим
птаха на лапках червоних на лапках обачних
страх дріботить під серцем маленьким м'ячиком
злодій зневагу твою зачіпає пальчиком
злодій тебе наче плиску на ласку ловить

ти браконьєр, кабальєро, ти хитрий спритник
я ж зодяглася барвисто і так по-літньому
як не забагти цю здобич не звоювати

сполох чужий що сіпнув уже дріт польоту
ти ж бо хотів завжди ти ж бо прагнув потай
тіло гаряче летюче до рук прибрати

ув очеретах тремтіння сум'яття стебел
трепет і пера строкаті і вихор пуху

злодій несе твою нехить до вуст до вуха
птаху затягне в охи забракне духу
збігти крило волочачи геть від тебе
крові червоний бісер. маленький бісик
скочив з конопель за комір і жили місить
в лоні сукає довгі косиці жару
шалу так щедро сипне під пернаті шати
горло підстав під шнурок уже час рушати
в темну безодню що золотом птаху вжалить

***

це первісний жах
у весні собі звив кубло
це ріка вві сні
ворухнула зміїним тілом
це впустила в дім
не того кого так хотіла
а кого хотіла
то вже й слід його прохолов

це звіриний біг
нас виводить вночі з осель
це найглибша жила
надто густо пульсує й хутко
це рибалка з неба
знову вниз закидає вудку
з нас вже кожен третій
гачок у собі несе

це життя стоїть
розчепіривши сміхом рот
хто береться дихать
той і вирок собі виносить
це весна пожира потомство
чи ще не досить
немовлят загортати
в складки гірських пород?

це втрачає світ
ту подобу що звична нам
обертає квітень
лице своє дике хиже
схоче – пустить кров
схоче – рану тобі залиже
чи пригорне ніжно
але все це війна війна

але все це весна весна
все це розпач тлін
крізь відкриті вікна
увіходять у дім стихії
і таким як я
тим хто води спинить не сміє
повінь мітить в горло
ледь вирісши до колін

***

глянь а світ прозорішає і далі
дзбани порожні дерев дзвенять на вітрі
кожному птаху по тіні звіру по парі
все недоквітле зважиться і доквітне

ми доростемо вивчимося маліти
годі уже сидіти на шії в літа
всі облітають навіть багатолітні
всі відлітають хто й не хотів летіти

містом іде пожежа іще незрима
вже непоправна в місті запахло димом
щось розчинилось щось перервалось тихо
по підворіттях блукало маленьке лихо
щось неживе зачароване ще живими
зранку на наших шляхах розставляло віхи

***

літо лишалось на плесах відбитками пальців
ніжних як біле латаття ледь солонкуватих
круглих ліниво лискучих як стиглі оливки
все нетривке обіцяло триматися тривко
скороминуще не думало навіть минати

в потязі року це літо проїхало “зайцем”
патли русяві стромляло у вікна вагонів
вітер хапало губами заходило сміхом
в руку мою прослизала волога долоня
потяг летів – і летіла незрима погоня
хтось шепотів гарячково що втеча не вихід

літо так тихо і сторожко дихало вранці
часом до вуст нахилити доводилось вухо
тільки б цей шелест пташиний пройшовся по шкірі
тонший від світла і холоду легший від пуху
я припускаю що навіть леткіший від руху
янгольських ніг що по вірі ступають ув ірій

літо лишалося лютнями луками летом
ластівок бігом човнів переплетенням плоті

травами звабами зливами льоном і квітом
не потривожене спазмами люті і хоті
літо солодке і вічне лишалося літом

Джерело: <http://thatis.me/shuvalova/2011/02/23/7-recent-poems-in-ukrainian/>